

Sygn. akt II KK 426/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020r.

sprawy **D. C.**

skazanego za czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 marca 2019r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 28 czerwca 2018r.,

sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z obrazą przepisów prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie kasacja skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Kasacja, co prawda, czysto formalnie odnosi się do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – obrońca skazanego postawił zarzut obrazy art. 433§2 k.p.k. Jednak, jak już wskazano na wstępie niniejszego uzasadnienia, podniesione zarzuty wprost kierowane są do orzeczenia Sądu Rejonowego, o czym dobitnie świadczy powtórzenie ich w ślad za apelacją.

Taka próba uczynienia z Sądu Najwyższego sądu III instancji jest z oczywistych względów niedopuszczalna i nie znajduje żadnego usprawiedliwienia w obowiązujących przepisach procesowych.

Z pewnością w sprawie nie jest bowiem tak, że Sąd Odwoławczy nie ustosunkował się do postawionych w sprawie zarzutów apelacyjnych, nie jest zatem tak, iż w tym obszarze dopuścił się jakiegokolwiek zaniechania. W uzasadnieniu Sądu Okręgowego, poczynając od str. 5, przedstawiono szczegółowe rozważania dotyczące zarzutów w zakresie dokonania błędnych ustaleń faktycznych. W szczególności wprost wskazano na jakich dowodach oparły Sądy rozpoznające sprawę przekonanie o tym, że pokrzywdzony był w posiadaniu telewizora i kwoty 800 zł i dlaczego przyjęto, że stanowią one jego własność. Pierwszego dowodzi dowód z dokumentu zakupu, drugą kwestię ustalono w oparciu o zeznania pokrzywdzonego, który precyzyjnie wskazał, że była to kwota odłożona na zakup węgla. Te zeznania zestawiono z wyjaśnieniami oskarżonego, który w postępowaniu przygotowawczym nie kwestionował zaboru w pełnym, wynikającym ze stawianych mu zarzutów, zakresie. Sąd Odwoławczy dostrzegł również zmienność zeznań pokrzywdzonego wynikającą z depozycji przedstawionych na rozprawie w dniu 31 stycznia 2017r., ocenił ją i logicznie wskazał, które zeznania uznaje za wiarygodne – również w kontekście śmierci pokrzywdzonego i braku możliwości przesłuchania go przed sądem po raz kolejny. Takie postąpienie z pewnością pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., w zgodzie z art. 410 k.p.k. i nie stanowi naruszenia art. 5§2 k.p.k.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakichkolwiek uchybień, tym bardziej zaś rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.